

du u sborového soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc lichevnímu soudu při okresním soudě v Sobotce, by ji znovu projednal a rozhodl mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, uplatňující mimo jiné zmateční důvody též důvod č. 10 § 281 tr. ř., jest odpodstatněna. Obžalovaný byl okresním soudem v Sobotce rozsudkem ze dne 26. května 1919 odsouzen pro přestupek předražování dle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. a rozsudek ten byl výrokem odvolacího soudu v Mladé Boleslavi ze dne 17. července 1919 co do viny potvrzen, avšak co do trestu zmírněn. Rozhodnutím okresního soudu v Sobotce ze dne 23. února 1920 bylo pak uznáno, že trest ten jest bezúčinným, poněvadž obžalovanému byla po rozumu zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n. přiznána betrestnost. Rozsudek v odpor vzatý má za to, že obžalovanému byl trest prominut z důvodu toho, že čin trestný byl spáchán před převrácením roku 1918 a že okolnost ta nepadá na váhu, ježto se vyžaduje jen odsouzení pro předražování nikoliv také výkonu trestu, má-li se obžalovanému k témuž trestnímu činu se navrátilšímu vytýkati přečin. Ná-zoru toho však nelze sdíleti, poněvadž obžalovanému, jenž nabyl ohledně přestupku z roku 1918 beztrestnosti podle § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n., vina vůbec s veškerými právními následky byla smazána, takže onen čin vůbec odpadl. Vzhledem k tomu a poněvadž ani dle obžaloby, ani dle výpočtu v rozsudku obsaženého neoprávněný zisk obžalovaného buď docílený anebo jehožto docílení chtěl, nečinil, 2000 K, jde v přítomném případě o přestupek.

Čís. 155.

Beztrestnost dle § 2 lit. g) tr. z. vztahuje se i na případy, ve kterých sice objektivně nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale pachatel z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že podmínky ty zde jsou.

(Rozh. ze dne 10. března 1920, Kr I 501/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného Jana F. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. srpna 1919, jímž byl uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle dle §§ 152, 155 lit. b) tr. z., zrušil rozsudek v odpor vzatý a vrátil vše témuž soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Soud nalézací sice nabyl přesvědčení, že nelze v tomto případě mluvíti o sebeobraně, poněvadž Jan P., hodiv kamenem, ničeho více

v rukou neměl a z výpovědi slyšených svědků nevychází na jevo, že by se byl poškozený Jan P. hodiv kamenem ještě k dalšímu útoku strojí. Než tím je popřena jen objektivní podmínka beztrestnosti obžalovaného dle § 2 lit. g) tr. z. Zbývalo posouditi, nepokládal-li obžalovaný v rozčilení, jež mu rozsudek při výměře trestu přiznává, ze strachu a poděšení situaci za takovou, že mu se strany P-ovy hrozí nebezpečí dalšího útoku, zvláště když dle spisů vskutku bezprostředně na to Jan P. znova hledal kámen a, nemoha ho dosáhnouti, zvedl kus uhlí a chystal se jím hoditi po obžalovaném. Zákon trestní přiznává beztrestnost nejen činu předsevzatému ve spravedlivé nutné obraně, nýbrž i v zásadě, s výhradou poslední věty § 2 tr. z. překročení mezí nutné obrany, pokud se stalo z poděšení, strachu nebo z uleknutí. Tímto ustanovením jsou — hledíc zároveň k literě e) § 2 tr. z. — zahrnuty v beztrestnost jak případy, ve kterých podmínky spravedlivé nutné obrany jsou dány, míra její však byla z naznačených důvodů překročena, tak i případy, ve kterých objektivně sice nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale obviněný z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že jsou tu podmínky takové. Otázkou touto se soud nalézací nezabýval, a zejména vyřučuje objektivní pravdivost tvrzení obžalovaného, že jednal v sebeobraně, neuvážil, není-li v tomto hájení se obžalovaného obsaženo tvrzení skutkového omylu ve směru shora vytčeném.

Čís. 156.

Předražování. Potrestání pachatele politickým úřadem pro prodej hadrů maloobchodníkům (min. nař. ze dne 15. září 1916 č. 306 ř. z.) nevyřučuje, by byl stíhán pro řetězový obchod.

(Rozh. ze dne 11. března 1920, Kr I 428/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Otto G. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 1. července 1919, pokud jím uznán byl vinným přečinem dle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917. č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné uplatňuje stížnost, že sběratelská činnost obžalovaného byla hospodářsky prospěšná. Že se provinil proti min. nařízení ze dne 28. června 1884, č. 145 ř. z., sbíraje v pohraničním okrese hadry bez úřední koncesse, jest věcí čistě formální, která by zakládala trestnost obžalovaného pouze dle §§ 22 event. 132 a) živn. řádu. Další okolnost, že obžalovaný prodal hadry proti zákazu min. nařízení ze dne 15. září 1916, č. 306 ř. z. maloobchodníkům, nikoliv, jak přikazuje toto nařízení, oprávněným velkoobchodníkům, měla za následek, že byl obžalovaný potrestán pro přestupek § 6 citovaného nařízení okresním politickým úřadem v Náchodě 2000 K. Hospodářskou nutnost a účelnost jeho činnosti dlužno však posouditi bez ohledu na tyto politické přestupky. Stížnost není odůvod-